

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Quæ verissima & firmiss. Consolatio in terrore Mortis: & quod
præsta[n]tissimum Remedium aduersus omnem Moris metum. xxiiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

alteram preparauerit. Hæc enim peccato obnoxia est, illa premio reseruata. Vide plura lib. II. sequente, cap. I. II. III. XV. Item libro VI. cap. II. & seq.

Quæ verissima & firmiss. Consolatio, in terrore Mortis: & quod præsentissimum Remedium aduersus omnem mortis metum.

Verissima firmissimâq; Consolatio, ac verè Ancora CAPVT
sacra, in omnibus ærumnose huius vite procellis XXI III.
& miseris, & in ipsa morte, est Doctrina filij Dei D. N.
Iesu Christi. Sic autem dicit: Omne quod dat mihi Pa- Ioan. 6.
ter, ad me veniet: & eum qui venit ad me, non eijciam
foras, quia descendi de cælo, non ut faciam voluntatem
meam, sed voluntatem eius qui misit me. Hæc est enim
voluntas eius qui misit me Patris: ut omne quod dedit
mihi, non perdam ex eo, sed resuscitem illud in nouissimo
die. Hæc est autem voluntas Patris mei qui misit me:
ut omnis qui videt filium et credit in eum, habeat Vitam
æternam: & ego resuscitabo eum in nouissimo die. Et ite- Ioan. 11.
rum: Ego sum Resurrectio & Vita: qui credit in me,
etiam si mortuus fuerit, viuet: & omnis qui viuit & cre- Ioan. 1.
dit in me, non morietur in æternum. Hanc cælestem Do-
ctrinam filius Dei, qui est in sinu Patris, humano generi
proposuit & enarrauit: ac sua Resurrectione, aliorumq;
mortuorum resuscitatione confirmauit. Nam & Ar- Matt. 9,
Luc. 7.
chisynagogi filiam in lecto mortuam: & vidua filium
extra portam Naim mortuum iam delatum: Lazarum Ioan. 11.
verò sepultum, à morte sua voce excitauit: nimirum ut
ostenderet hanc esse efficacissimam & firmiss. Consola-
tionem, qua humana mentes verè in hac acerba morien-
di necessitate sustentari queant, quam hauriunt ex Re-
surrectione mortuorum: cum filius Dei victor mortis, ex Dan. 12.
Esa. 25.
Apoc. 7. 21.
terra puluere totum genus humanum resuscitabit: et ab
oculis

oculis sanctorum omnes lachrymas absterget: eorumque tristitiam in letitiam, luctum in cantum, paupertatem in ubertatem, mortem in vitam commutabit. Qua certe consolatione nihil est dulcius, nihil efficacius: nec quicquam inueniri potest, quod hominis Christiani cor in eo potissimum rerum statu, ita feriat, & in intimos animi sinus tam valide penetret, atque hæc: que latissimum omnium miseriarum & calamitatum portum demonstrat. Debent ergo semper in conspectu esse rationes, tanquam presentissimum Remedium morti opponendum, ista que sequuntur, ex Doctrina filij Dei desumptæ: exhibent enim verissimam & firmissimam Consolationem.

I.
Genes. 1.
Sap. 2.
Rom. 5. & 6

Matt. 10.
Iob 14.

Prima est: Omnibus hominibus, propter peccatum, moriendum est. Et, ut nemo casu nascitur, sic nemo casu extinguitur: Deus enim dat & auferit vitam. Et omnia Deo sciente & permittente nobis eueniunt. Vestri, inquit, & capilli capitis omnes numerati sunt. Et S. Iob ait: Breues dies hominis sunt, numerus mensum eius apud te est: constitisti terminos eius, qui preteriri non poterunt. Cum ergo homines omnes morti, Dei iudicio sint subiecti, quod exempla totius generis humani testantur: iniustum fuerit, atque superba impotentisque arrogantiæ, inæqualitatem appetere: & cum nascendi legem susceperis, moriendi necessitatem omnia ad eundem finem reuocantem, subire nolle. Deinde cum Deus repetat suam, hoc est, animam quam dedit: qua impudentia, imò qua insania est, Dei voluntati repugnare: maximè cum is ex innumerabilibus malis, ad celestis gloria quietem nos transferre expetat? Itaque communem sortem lubenti animo ferre, & Deo cum gratiarum actione obtemperare debemus, cum ille iubet nos ex hac lachrymarum valle, è loco miseria, è terra maledictioni obnoxia, demigrare in terram nouam, in locum
volu-

voluptatis, in ciuitatem caelestem, in qua iustitia habitat, in qua mors non inuenitur: ubi neque luctus, neque clamor, neque dolor ullus erit: ubi dabitur corona pro cinere, oleum gaudij pro luctu, pallium laudis pro spiritu mœroris. Ubi victor miles illis hymnicis Angelorum sociatus choris, cantat Deo sine cessatione canticum de canticis Sion: Nobile perpetua caput amplectente Corona.

Secunda: Si vitam nostram piè institueret, aut malè actam deslere, ac pœnitere curauerimus, nihil nobis obesse mors hac naturalis poterit: propter eum, qui per Osée quondam dixit: Ero mors tua ò mors: ero morsus tuus inferne. Hic est D. N. Iesus Christus: per quem victoriam dedit nobis Deus. In morte namque Christi mors mortua est, quia vita mortua occidit mortem: plenitudo vita deglutit mortem: absorpta est mors in Christi corpore. Unde & nos dicemus in Resurrectione, triumphantes & cantantes: Vbi est mors contentio tua? ubi est mors aculeus tuus? Gratius tibi Christe tua agimus creatura, quòd tam potentem aduersarium nostrum, dum occideris, occidisti. Quid ante miserius homine, qui eterna mortis terrore prostratus, viuendi sensum ad hoc tantum acceperat, ut periret? Sed flammea illa romphea custos paradisi, & presidentia foribus Cherubim, Christi restincta & reserata sunt sanguine. Quia ergo Deus filium suum unigenitum misit in hunc mundum, ut pro nobis moreretur, & mortis acerbitatem mitigaret: mors que prius erat transitus ad infernum, Christi gratia iam porro aditus est ad cali regnum: & qua olim initium fuerat eternorum cruciatuum, nunc accessus est ad fruitionem caelestium gaudiorum.

Tertia: Ex diuinis literis certissimum est, quòd Animæ piorum in morte non extinguuntur cum corporibus,

F 3 sed

1. Petr. 3.
Apoc. 21.
Esa. 61.
August. Medit. cap. 27.
Psalm. 136.

II.

Osée 13.
1. Cor. 15.
August.
Tract. 12. in Ioannem.
Hieron. in Epitaphio Nepotia.

III.

Esa. 57.
Genes. 25. 35
& 49.
Ex. 3. 3.
Matt. 22.

sed colliguntur & apponuntur ad populum suum. Sicut de Abrahamo scribitur: Congregatus est ad populum suum. Eadem de Isaac & Iacob leguntur. de quibus Dominus dicit: Ego sum Deus Abrahamæ, & Deus Isaac, & Deus Iacob, Non est autem Deus mortuorum, sed viventium: omnes ergo illi viuunt. Itaq; piorum hominum Anima, etiam si nobis euanescere videantur, tamen non pereunt, sed induta stolis albis, quæ sunt imago latitiæ & immortalitatis: & palmas tenentes manibus suis, quæ victoriam ostendunt: adstant ante thronum in conspectu Agni, Deumq; lata & grata voce celebrant. Si igitur sollicitus es de Anima charissimi patris vel matris, aut coniugis, filij, filie, fratris, sororis, vel cuiuscunque propinqui aut amici, qui pie obiit: an sit amplius: ubi sit: & quid agat: scies eam non extinctam esse cum corpore, sed viuam & exultantem in conspectu Dei delectari in letitia: ac tanta quidem, ut non rediret ad hanc vitam, etiamsi totius orbis terrarum principatum posset obtinere. Idem etiam te gaudium excipiet, eadem tu quoque perfrueris latitiæ: si in timore Dei te continueris: & in Fide, Spe, & Charitate hinc migraueris.

Apoc. 7.

Psalm. 67.

Eccles. 27.

IIII.

Quarta: Non tantum anima post mortem superstes manet, sed Corpus etiam ex puluere terræ resuscitatum suæ Anima dulcissima hospiti coniungetur: ut semper cum Domino viuat. Cuius resuscitationis & resurrectionis modum S. Paulus docet 1. Cor. xv. & 1. Thes. IIII. Feras igitur patienter & constanti animo crucem tibi impositam à Deo: ipse te & omnes homines post modicum temporis ex terræ puluere excitabit: ut liber ab omni dolore, luctu, lachrymis, coelestibus spiritibus coniungaris: ubi non tabescas nec putrescas amplius, nec ultra timebis malum: sed letaberis & delectaberis gaudio, quod oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor ho-

Iob 5.
Esa. 64.
1. Cor. 2.

minis

minis ascendit. Hinc Apostolus Paul. scribit: Scimus quoniam si terrestris domus nostra huius habitationis dissoluatur, quod adificationem ex Deo habemus, domum non manufactam, eternam in calis.

2. Cor. 5.

Quinta: Vehementer animare nos debet & consolari Auxilium IESU CHRISTI: qui infirmitates nostras accepit, & agrotationes nostras portauit. Cuius tanta est potentia, ut facile eos curare possit, de quorum salute spes nulla relinquitur: bonitas tanta, ut quos hinc migrare velit, nunquam deserere possit. Ideo dixerat: Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, vsque ad consummationem seculi. Et S. Stephano, cum lapidaretur, calis apertis ostensus est stans a dextris virtutis Dei: nempe ut nos quoque illuc oculos & animum sustollamus, presidiumq; certissime adfuturum expectemus. Qui ideo etiam participauit carni & sanguini, ut per mortem destrueret eum, qui habebat mortis imperium, id est, diabolus: & liberaret eos qui timore mortis per totam vitam obnoxij erant seruituti. Proinde si Christus victor est mortis: utique & suos in ipsa morte sustinebit, misertus infirmitatis humane, quam ipse quoque portare dignatus est.

V.
Math. 8.

Math. 28.

Act. 7.

Hebr. 2.

Mortem Christianis ex aqua & Spiritu sancto renatis, & Christi cruce ac passione redemptis, non debere esse formidabilem, S. Cypriani Consolatio.

Sermone de
Mortalitate.

MOri timeat, qui ex aqua & Spiritu sancto renatus non est: qui non Christi cruce & passione censeatur. Mors Iudeis & gentibus, & Christi hostibus pestis est. Dei autem seruis salutaris excessus est. Qui ergo spe viuimus, & in Deum credimus, & Christum pro nobis passum esse, & resurrexisse, confidimus, in ipso

CAPVT
XXV.

E 4 manentes,